

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf. II. 20.649/2009/7. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Birk Csaba ügyvéd (3433 Nyékládháza, Kossuth u. 116. szám) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, a személyesen eljáró I. rendű alperes neve I. rendű és az általa képviselt II. rendű alperes neve II. rendű, valamint a személyesen eljáró III. rendű alperes neve III. rendű (mindannyian címük) alperesek ellen kölcsön visszafizetése és egyéb iránt indított perében a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 10. P. 21.456/2006/144. sorszámú ítélete ellen a felperes által 149. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helyben hagyja.

Kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra térítsen meg az államnak 263.400 (Kettőszázhatvanháromezer-négyszáz) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az I. és II. rendű alperesek házastársak, a III. rendű alperes az I. rendű alperes édesapja. A felperes igazságügyi szakértő, aki az I. rendű alperessel, mint a **R.** Kft. többségi tulajdonos ügyvezetőjével egy **s-i** kastélyon a kft. által végzett felújítási munkák szakértői véleményezésére a kft-vel 2005. nyarán kötött megbízási szerződés kapcsán ismerkedett össze. Magánszemélyként korábban is már antik bútorok vásárlásával, és a III. rendű alperes által végzett restaurálást, felújítást követően értékesítésével foglalkozó I. rendű alperes és a felperes antik bútorok közös vásárlásában, a III. rendű alperessel való restauráltatásában, ezt követő értékesítésében, a haszon megosztásában vagy közös felhasználásában állapodtak meg. E megállapodást 2006. január 1. napjával

megszüntették, mert mindkét szerződés teljesítése kapcsán közöttük vita keletkezett, és az egyeztetések 2005. decemberében eredménytelenül zárultak.

A felperes keresetében kölcsön megfizetése jogcímén egyetemlegesen kérte kötelezni az I-II. rendű alpereseket - utóbbit a Csjt. 30. §-ának (2)-(3) bekezdései alapján - 2.030.000 Ft tőke, továbbá a bútorok vásárláskori értékeként a szerződés megszűnéséből eredő elszámolás jogcímén 3.017.000 Ft tőke, és ezen tőkeösszegeknek 2006. január 1-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamata, valamint perköltség megfizetésére. A III. rendű alperest az utóbbi tőkeösszegben és járulékaiban az I-II. rendű alperesekkel egyetemlegesen kérte marasztalni felelős őrzés, illetve kártérítés jogcímén.

A kölcsön visszafizetési igénye tényalapjaként előadta, hogy 2005. augusztus 8-tól 2005. november 30-ig több alkalommal adott kamatmentes kölcsönt az I-II. rendű alpereseknek, mert az I. rendű alperes kft-je anyagi gondokkal és az I. rendű alperes mindig pénzühiánnyal küzdött, ellene több végrehajtási eljárás is folyamatban volt, melyek során a végrehajtó a kft-ben fennálló I. rendű alperesi üzletrészt is végrehajtás alá vonta. A kölcsönöket azzal a feltétellel nyújtotta, hogy azokat csak akkor fogja visszakérni, ha fiának a háza felújításához pénzre lesz szüksége, s az alperesek felhívás ellenére a visszafizetési kötelezettségüket nem teljesítették.

Követelését részletezve összesen 410.000 Ft-ot igényelt amiatt, mert 250.000 Ft-ot adott a családi ékszerek zálogból kiváltására, ezt 30.000 Ft és 20.000 Ft baráti kölcsön követte, 100.000 Ft-ot adott 2005. októberében egy bécsi út költségeire, és 10.000 Ft-ot azért, hogy az I. rendű alperes a gyermekének ajándékot vegyen. 150.000 Ft kölcsönt nyújtott **TG.** üzlettárs követelésének kiegyenlítésére, 500.000 Ft-ot **KL**, 600.000 Ft-ot a ... Bank Hungary Rt. végrehajtás alatt álló követelésének kiegyenlítésére, mely tartozások megfizetésére az I. rendű alperes a kölcsönök összegénél alacsonyabb összeget fordított, a többletet azonban megtartotta. A ... Rt. végrehajtás alatt álló követelésének kiegyenlítésére és egyéb költségekre 270.000 + 50.000 + 30.000 + 20.000, összesen 370.000 Ft-ot kölcsönzött. A szakértői megbízatásával összefüggő **s-i** út üzemanyagköltségére 36.400 Ft-ot kölcsönzött az I. rendű alperesnek.

A bútorokkal kapcsolatosan állította, hogy a keresetleivel felsorolt, alábbi bútorokat a szakértelemmel bíró I. rendű alperes közreműködésével, de kizárólagosan saját anyagi erőforrásaiból ő vásárolta meg bizományi áruházakból, s azokat felújításra a III. rendű alperes műhelyébe szállíttatta az I. rendű alperes. A restaurálás költségéről a III. rendű alperessel ő nem tárgyalt, annak intézését az I. rendű alperes vállalta. Az általa megvásárolt műtárgyak nem kerültek a birtokába, azokkal hozzájárulása nélkül az I. rendű alperes rendelkezett, részben elcserélte, illetőleg értékesítette. Nem vitatta, hogy a bútorok restaurálási költségéhez nem járult hozzá, ezért azok beszerzési árának megfizetését igényelte az alábbiak szerint:

1./ 1 db ezüst piperedoboz	90.000 Ft
2./ 1 db angol szék	50.000 Ft
3./ 1 db barokk intarziás kártyaasztal	280.000 Ft
4./ 1 db XIX. századi cilinderes írószekrény	400.000 Ft
5./ 1 db keretóra	157.000 Ft
6./ 1 db ezüst 1/4 ütős óra és ezüst tálca	240.000 Ft
7./ 1 db XIX. századi díszszekrény	300.000 Ft

8./ 1 db XVIII. századi kétajtós szekrény	250.000 Ft
9./ 1 db szekreter	350.000 Ft
10./ 1 db trümó	300.000 Ft
11./ 1 db ezüst gyertyatartó	200.000 Ft
12./ 1 db komód	150.000 Ft
13./ 1 db írókomód	250.000 Ft

A felperes elismerte, hogy a keresetében állított kölcsönök tényére közvetlen bizonyítéka nincs. Közvetett bizonyítékként kérte a családi ékszerek zálogból kiváltása időpontjának és annak vizsgálatát, hogy az I. rendű alperes miből fedezte az általa is elismerten e célra fordított 12.000.000 Ft-ot a családjá és a cége elnehezült anyagi helyzete ellenére, s hogy **KL** és **BJ** (a kft. kisebbségi tulajdonosa, valamint **BI**, a kft. egykori alkalmazottja előtt) az I. rendű alperes elismerte a felperesi kölcsönök tényét, illetőleg azt, hogy a végrehajtási eljárások tárgyát képező tartozásokat az I. rendű alperes a felperes nyújtotta kölcsönből rendezte. További közvetett bizonyítékként kérte beszerezni a végrehajtási iratokat, nem vitatva, hogy azokban a tartozások kiegyenlítőjeként az I. rendű alperes szerepel, s hogy az általa teljesített befizetésekösszesség elmarad az általa e célra nyújtott kölcsönöktől, álláspontja szerint azonban az időpontok egyezősége az egyéb közvetett bizonyítékokkal együttesen alkalmas a felperesi tényállítás alátámasztására.

A keresetében megjelölt ingóságok tulajdonjogát a III. rendű alperes műhelyében található bútorokról általa készített fényképfelvételekkel, tanú-meghallgatásokkal és a BÁV Zrt. megkeresésének indítványozásával kívánta bizonyítani. A perbeli bizonyítékok mérlegelésekor kérte figyelembe venni, hogy az I. rendű alperes anyagi helyzete kizárta, hogy akár csak részlegesen is az ingóságok vásárlásához szükséges anyagi fedezettel rendelkezhetett volna.

Az alperesek jogalap hiányában kérték a kereset elutasítását.

Az I-II. rendű alperesek tagadták a kölcsönszerződések létrejöttét és a keresetben állított pénzösszegek átadását. Az I. rendű alperes a felperes tagadásával szemben állította, hogy a felperes a kft. részére nyújtott 400.000 Ft kölcsönt, és 10.000 Ft-ot a gyermekének ajándékba adott.

A közös bútorvásárlásösszességét 500.000 Ft-ban és ahhoz a felperes hozzájárulását 250.000 Ft-ban ismerte el. Állította, hogy az iratokhoz 9/8 alatt csatolt, **KC** eladóval 2005. október 6-án kötött adásvételi szerződésben felsorolt alábbi bútorokat vásárolták meg közösen:

- 1 db XVIII. századi tabernákulum alj, amit a **N**-galériában elcseréltek egy XIX. századi cilindres írószekrényre, egy székre és az ő külön tulajdonát képező XIX. századi trümóra,
- 1 db XVIII. századi kétajtós szekrényt intarzia berakásokkal,
- 1 db XIX. századi díszszekrényt,
- 1 db XIX. századi bécsi barokk franciaágyat, ami nem képezi a per tárgyát. (Keresetlevélhez mellékelte 2006. január 19-én kelt levél, 46. sorszámú jegyzőkönyv.)

Ugyanezen tárgyalási jegyzőkönyvben közös beszerzésként jelölt meg 1 írókomódot 200.000 Ft értékben, később akként nyilatkozott, hogy azt kizárólag a saját tőkéjéből vásárolta. (47. és 59. sorszám.)

Az 59. sorszámú jegyzőkönyvben már csak a 7. és 8. sorszám alatt megjelölt ingóságokat ismerte el együttesen 500.000 Ft értékben az I. rendű felperessel közös beszerzésként, a

további tárgyakra a közös ügyletet vitatta, azokra a saját beszerzést állította. Hivatkozott arra, hogy a 9/7 sorszám alatt csatolt, 2005. december 8. napján kelt BAV számlában felsorolt ingóságok tényleges vevője nem a felperes volt, hanem a számlában vevőként megnevezett **KC**, akitől az ingóságok tulajdonjogát későbbiekben kizárólagosan ő szerezte meg.

143/8. sorszám alatt 2005. november 23. napján kelt - tanúként is meghallgatott **VZ** nal kötött - adásvételi szerződést csatolt, előadva, hogy nevezett az ő megrendelésére Angliából vámmentesen antik bútorokat hozott be, e szerződésben felsorolt bútorokat tőle vásárolta meg 700 fontért. Védekezett azzal is, hogy a bútorokkal kapcsolatos megállapodást nem magánszemélyként, hanem mint a **R.** Kft. ügyvezetője kötötte meg a felperessel.

A felperes 59/F/25/2. és 75. sorszám alatt, az alperesek 9. és 43. sorszám alatt állításaik igazolására okirati bizonyítékokat is csatoltak, melyek valódiságát és tartalmi hitelességét kölcsönösen kétségbe vonták. Az I. rendű alperes a felperes csatolta okirati bizonyítékokat a mérlegeléskor kérte kirekeszteni azon indokkal, hogy azok a felpereshez nem ismert módon kerültek, a kft. ügymenetére tartozó belső használatra készült olyan iratok, amelyeket a felperes jogtalanul birtokol, bizonyítékként nem használhat fel.

A felek kölcsönösen tanúmeghallgatásokra irányuló bizonyítási indítványokkal éltek, melyek közül az elsőfokú bíróság csak az I. rendű alperes szavahihetetlenségének bizonyítására indítványozott tanúmeghallgatást tagadta meg a Pp. 141. §-ának (2) és (6) bekezdései alapján elkészttsége okán, minden más bizonyítási indítványt fogantatosított.

A bizonyítékok mérlegelése alapján meghozott ítéletében a kölcsön megfizetésére irányuló kereseti kérelmet alaptalannak, a bútorokkal kapcsolatos szerződés megszűnéséből eredő elszámolásra alapított kereseti kérelmet részben alaposnak, a III. rendű alperes marasztalására irányuló kereseti kérelmet egészében alaptalannak találta. Ítéletével kötelezte az I-II. rendű alpereseket egyetemlegesen - a II. rendű alperest azzal, hogy felelőssége csupán a közös vagyonból reá eső rész erejéig áll fenn -, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek 607.000 Ft tőkét és annak 2006. január 1. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű kamatát, valamint 100.000 Ft perköltséget, ezt meghaladóan a keresetet az alperesekkel szemben elutasította. Pervesztesség-pernyertesség arányában rendelkezett a felperes illeték-feljegyzési joga folytán előzetesen le nem rótt kereseti illeték megfizetéséről külön felhívásra az állam javára.

Ítélete indokolásában kifejtette, hogy írásbeli átvételi elismervények hiányában a felperes szolgáltatatta bizonyítékok a keresetében állított kölcsönszerződések létrejöttének és tartalmának bizonyítására nem voltak elégségesek. **KL** tanú írásbeli nyilatkozatában és vallomásában is csak azt erősítette meg, hogy tartozását az I. rendű alperes megfizette, a pénz eredetéről akkor tudomása nem volt, csak utólag, a felperestől értesült arról, hogy azt ő bocsátotta az I. rendű alperes rendelkezésére. **BJ** az I. rendű alperessel haragos viszonyban áll, ellene az I. rendű alperes feljelentése alapján büntetőeljárás indult. Előbb vallomása elején még azt tanúsította, hogy a felek közötti megállapodásokról nem tud, azokról csak a felek elmondásából értesült. Utólag ezt megváltoztatva már azt állította, hogy jelen volt egy, a felperes és az I. rendű alperes között 2005. decemberében lezajlott elszámolási egyeztetésen, amikor is az I. rendű alperes a felperes részéről több százezer forint kölcsön nyújtását ismerte el, s hogy mint magánszemély egy bizonyos bútorügyletet

kötött a felperessel. **BI** tanú a kölcsönszerződések tartalmáról, feltételeiről tényszerű információval nem rendelkezett, csupán azt tanúsította, hogy az I. rendű alperestől hallotta, hogy a felperes bizonyos 100.000 Ft-os nagyságrendű tartozását helyette kifizette, s hogy körülbelül 800.000 vagy 1.000.000 Ft is lehetett a cég tartozása. A beszerzett végrehajtási iratokban szereplő tartozások összegszerűsége és a kifizetések ténye csupán annak bizonyítására volt alkalmas, hogy az I. rendű alperes ellen voltak ilyen végrehajtási eljárások folyamatban, s az azokban szereplő teljesítések kifizetője az I. rendű alperes volt. A bútorokkal kapcsolatos kereseti kérelem körében az I. rendű alperes által írt, a perben többször is csatolt levél (keresetlevél melléklete, 9/8/II., 10/8/2.) a **KC** val kötött adásvételi szerződés és **KC** tanúvallomása alapján az I. rendű alperes elismerésével egyezően állapította meg tényként, hogy a felperes és az I. rendű alperes személyenként 250.000 Ft anyagi hozzájárulással 500.000 Ft-ért közösen vásároltak meg **KC**től 1 db XVIII. századi tabernákulum aljt, 1 db XVIII. századi kétajtós szekrényt intarzia berakásokkal, 1 db XIX. századi díszszekrényt és 1 db bécsi barokk franciaágyat, ami nem képezte a per tárgyát. Tényként állapította meg továbbá, hogy a XVIII. századi tabernákulum aljat később a **N**-galériában elcserélték egy XIX. századi cilindres írószekrényre, 1 db székre és 1 db XIX. századi trümóra. Ez utóbbira az I. rendű alperes külön tulajdonjogát az állítását elvetve nem fogadta el, az adásvételi szerződés és a csere alapján a keresetlevélben 4., 7., 8. és 10. tételeszámon megjelölt ingókra a felek közös tulajdonát állapította meg azzal, hogy a bécsi franciaágy a keresetnek nem tárgya. Az elszámolás körében a felperes javára vette számításba a közös vásárlásra fordított 500.000 Ft-os vételár $\frac{1}{2}$ részét, 250.000 Ft összegben.

A felperes által 59/F/25. sorszám alatt csatolt nyugtát a tulajdonjoga igazolására alkalmas bizonyítékként értékelte, és megállapította, hogy az 5. tételeszám alatti keret- órát 2005. november 21-én 157.000 Ft-ért a felperes vásárolta meg, és annak teljes vételárát a felperes javára számolta el. Ugyancsak a felperes kizárólagos tulajdonjogát állapította meg a 13. tételeszám alatti írókomódra az I. rendű alperesnek a 46. sorszámú jegyzőkönyvben rögzített elismerő nyilatkozata alapján, annak értékét azonban a keresetlevélben megjelölt 250.000 Ft-tal szemben 200.000 Ft-ban számolta el a felperes javára, miután az alperesi elismerés ezt az összegszerűséget tartalmazta. Az alperes ezen elismerő nyilatkozatának a 47. és 59. sorszám alatti visszavonását elvetette, s a marasztalás összegét ezen tételek összegzésével határozta meg, az ezt meghaladó ingókra a felperes tulajdonjogát a perben szolgáltatott bizonyítékoknak az ítélete indokolásában részletezett mérlegelése eredményeként nem találta bizonyítottnak. Az ítélet e körbe eső indokai szerint a felperes csatolta fényképfelvételeket a felperes általa is elismerten a III. rendű alperes műhelyében található bútorokról készítette, így azok csak a bútorok feltalálási helyének és nem a tulajdonjog bizonyítására alkalmasak. Nem vitatott peradat ugyanis, hogy a III. rendű alperes műhelyében a perbeli időszakban a III. rendű alperes és **BI** tanú nemcsak a felek közösen vásárolt, hanem mások, így például **KC**, vagy az ugyancsak tanúskodó **KL** bútorainak felújítását is végezte.

A 2005. december 8-án kelt BÁV számla, a BÁV Zrt-nek a bíróság megkeresésére adott válasza és **KC** tanúvallomása alapján a felperesi tényállítással szemben az I. rendű alperes azon védekezését fogadta el valónak, hogy a számlában felsorolt ingóságok **KC** magánbeszerzései voltak. Az ingóságokat javításra szállították a III. rendű alperes műhelyébe, s a felperes arra nézve bizonyítékkal nem szolgáltat, hogy ezen ingók tulajdonjogát **KC**től ő, és nem az I. rendű alperes szerezte meg. A felperes olyat nem is

állított, hogy az e számlában felsorolt ingók eladója **KC** lett volna, a BÁV-tól való tulajdonszerzését állította, amelyre nézve azonban semmilyen bizonyítékkal nem szolgált. A BÁV Zrt. 136. sorszám alatti megkeresésre adott válasza is csak azt bizonyította, hogy 2005. december 28-án kelt bizonylatokban megjelölt ingókat az I. rendű alperes értékesítette. A bizonylatok mindegyikén az I. rendű alperes neve szerepelt, a felperes nem adott magyarázatot arra, hogy a bizonylatok mi okból és miként kerültek a birtokába. A 75. sorszám alatt általa csatolt, az I. rendű alperes által sem vitatottan az ő kézírásával készült ingólistát, melyben a keresetben felsorolt ingók és értékük is szerepel, az elsőfokú bíróság nem találta a felperes tulajdonjoga bizonyítására alkalmas okiratnak, mert azon dátum és aláírás, valamint az I. rendű alperesi elismerést igazoló megjegyzés nincs, a lista keletkezési céljára, rendeltetésére, s hogy az mi módon került a birtokába, a felperes semmilyen magyarázattal nem szolgált, s az I. rendű alperes előadása szerint az a kft-t érintő kimutatás, amit a felperes illegálisan birtokol.

Ítélete indoklásában az elsőfokú bíróság kitért arra is, hogy **BI** vallotta, az I. rendű alperes viszont tagadta, hogy az I. rendű alperes a tanú által a keresetlevél 6., 9., 11. és 13. tételszáma alatti, a csatolt fényképfelvételeken beazonosított ingóknak a tanú előtt a felperessel közös ügylethez tartozását, illetve, hogy a 3., 5. és 12. tételszám alatti ingókra a felperes tulajdonjogát ismerte volna el. (59. sorszám.) A tanú vallomását az elsőfokú bíróság azért nem találta hitelesnek, mert állította, hogy az 1./ tételszám alatti piperedoboz vásárlásakor ő az autóban várakozott, amikor is a felek közösen - az elsőfokú ítélet indoklásában tévesen a meghallgatni indítványozott, de végül is nem tanúskodó **SK**ként megnevezett tanú helyett helyesen - **HV** től vették, aki azonban vallomásában ezt cáfolta, és állította, hogy a piperedobozt csak javításra vitték hozzá, amit ő nem vállalt.

KL tanúnak a felek megállapodásáról, ügyletéről konkrét tudomása nem volt, a saját sérelmeiről vallott. Ugyancsak nem szolgáltatott a kereset jogalapját alátámasztó bizonyítékot **SJ**, **KZC**, **NS** és **MI** tanúk vallomása sem. **VZ** tanú vallomása pedig és a 143. sorszám alatt elfekvő, a tanú és az I. rendű alperes között létrejött adásvételi szerződés az I. rendű alperes védekezését igazolta.

A II. rendű alperes helytállási kötelezettségét az elsőfokú bíróság a Csjt. 30. §-ának (2)-(3) bekezdései alapján állapította meg, s a III. rendű alperessel szemben a keresetet jogalap hiányában utasította el.

Az ítélet részbeni megváltoztatása és az I-II. rendű alperesek marasztalásának 4.997.000 Ft-ra felemelése iránt a felperes élt fellebbezéssel. Fellebbezése indoklásában nem vitatta, hogy a kölcsönszerződésekre közvetlen bizonyítéka nincs, álláspontja szerint azonban az írásbeli szerződések hiányának ügydöntő jelentőség nem tulajdonítható, mivel magánszemélyek kölcsönügyletének kötelező alakísága nincs. Megítélése szerint közvetett módon a kereseti tényállításait bizonyította, az elsőfokú bíróság ezzel ellentétes mérlegelése okszerűtlen, és perrendszerűen indoklási kötelezettségét sem teljesítette. Nem elégséges ugyanis a bizonyítékoknak az ítélet indoklása szerinti sommás értékelése, az elsőfokú bíróságnak a kereset tárgyává tett, általa a keresetben tételesen megnevezett minden egyes szerződésre kiterjedő részletességgel kellett volna a perbeli bizonyítékokat értékelnie. Az elsőfokú bíróság azonban az alperesek tételes megnyilatkoztatását is elmulasztotta, a II. rendű alperes meghallgatására sort sem kerített, holott több alkalommal ő maga is jelen volt a szerződéskötésnél, megelégedett az I. rendű alperes sommás tagadásával. Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta az ékszerek zálogból kiváltására,

valamint a végrehajtás alatt álló tartozások megfizetésére fordított pénzüsszegek forrását, s azokra az alperesek elnehezült anyagi helyzete miatt más okszerű magyarázat, mint a felperesi kölcsön, nem adható. Ezért a végrehajtási iratok indirekt módon igazolták a keresetben állított kölcsönszerződések tényét. Az elsőfokú bíróság indokolatlanul mellőzte a kereset tényalapját alátámasztó bizonyítékként értékelni **BI** vallomását, aki értesülése forrásaként az I. rendű alperes előtte tett nyilatkozatát jelölte meg, s hogy az egyes kölcsönszerződések konkrét tartalmáról tudomással nem bírt, a vallomását nem teszi mellőzhetővé. A tanú vallomása az 5. pontban megnevezett 100.000 Ft-os kölcsönt kifejezetten bizonyította, és a további kölcsönökre is közvetett bizonyítékként szolgál. Az elsőfokú bíróság a **TG**-féle tartozás kiegyenlítésére nyújtott kölcsönrel kapcsolatosan nevezett által tett és az iratokhoz csatolt írásbeli nyilatkozattal egyáltalán nem is foglalkozott, és érthetetlen **KL** tanúnak közvetetten a végrehajtási iratokkal is megerősített vallomásának mellőzése is. A **s-i** utazás költségét számlával igazolta, s az I. rendű alperes részéről sem hangzott el azt vitató nyilatkozat, hogy az út ne az ő érdekét szolgálta volna. Utalt arra, hogy az I. rendű alperessel szemben különösen nagy értékre elkövetett csalás büntette miatt nyomozás folyik, mely tény nyilvánvalóan gyengíti a polgári életben kötött ügyleteire tett nyilatkozatainak bizonyító erejét is. Hiányolta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítással kapcsolatos tájékoztatási kötelezettségére vonatkozó eljárási szabályokat megszegte, mert a bizonyítási kötelezettségét illetően csak általánosságban és nem az egyes kereseti tételekre koncentrálna figyelmeztette.

Továbbra is állította, hogy az elsőfokú bíróság által közös beszerzésként elfogadott eladóként **KCt** feltüntető adásvételi szerződésben megjelölt ingóságokat nem **KCt**ől, hanem a BÁV-tól vásárolták, és a bútorok vételárát nem közösen, hanem kizárólagosan csak ő fedezte. Téves az elsőfokú bíróságnak a XVIII. századi tabernákulumnak a **N**-galériában történt cseréjére vonatkozó megállapítása is, s az elsőfokú ítéleti tényállás annyiban is hiányos, hogy nem rögzítette tényként azt, hogy a 2., 3., 9. tételszám alatti ingók jelenleg is az I. rendű alperes birtokában vannak, s az 1., 6., 11. és 12. tételszám alatti ingókkal is az ő hozzájárulása nélkül kizárólagosan az I. rendű alperes rendelkezett. Előadta, hogy a tabernákulum alj cseréjének tagadása ellenére a keresetlevelében a 4. és 10. tételszám alatti ingók azért szerepelnek, mert az I. rendű alperes már a perindítást megelőzően a tabernákulum aljnak az ezen ingókra való cseréjét állította. Ugyanakkor a per során kiderült, hogy a tabernákulum alj a III. rendű alperes műhelyébe került elszállításra, ami az időbeli eltérés mellett ténybelileg sem egyezik az I. rendű alperes állította cserével. A szabad bizonyítás elvéből következően bármilyen bizonyítékot felhasználhat a perben, ezért az általa csatolt okirati bizonyítékok azon okból nem rekeszthetőek ki a kereseti tényállításait alátámasztó bizonyítékok sorából, hogy nem szolgált magyarázattal azok birtoklásának okára és módjára, attól ezen okiratok még hitelesek és tartalmában valóságok, amit az I. rendű alperes sem vont kétségbe. **VZ** tanú meghallgatását az I. rendű alperes indítványozta, ezért nincs jelentősége annak, hogy a tanú az ő tényállításait nem támasztotta alá. Az ítélet indokolása 9. oldala utolsó bekezdésében foglaltak egyébként arra engednek következtetni, hogy az elsőfokú bíróság a tanú vallomását ténymegállapítást megalapozó bizonyítéknak nem tekintette, az ítélet 2-3. oldalán megállapított tények között a tanú által előadottak nem szerepelnek. Ennek oka nyilván az, hogy a tanú a trümó Angliából behozatalát tanúsította, ami ellentmond a tabernákulum alj cseréjét rögzítő ítéleti tényállásnak. Összegzett véleménye tehát az, hogy

az elsőfokú bíróság a döntését a bizonyítékoknak az I-II. rendű alperesek javára történt kirívóan okszerűtlen mérlegelésével hozta meg.

A kereseti tényállítása bizonyítékaként kérte figyelembe venni a fellebbezéséhez mellékelt, az I. rendű alperes által saját kezűleg írt elszámolást és **BI** csatolt írásbeli nyilatkozatát is.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

Az ítélet tábla a keresetet a III. rendű alperessel szemben egészében és a felperessel szemben a fellebbezésben nem kifogásolt mértékben elutasító, valamint az I. és II. rendű alpereseket a keresetben részben marasztaló elsőfokú ítéleti rendelkezést a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel fellebbezés hiányában nem érintette, a marasztalás felemelésére irányuló felperesi fellebbezést aaptalannak találta. A bíróság az I. és II. rendű alperesek fellebbezését és csatlakozó fellebbezését külön végzésekkel érdemi vizsgálat nélkül elutasította, ezért az ítélet táblának a felperes fellebbezése és az alperesek fellebbezési ellenkérelme keretei között kellett az elsőfokú bíróság ítéletét felülbírálnia.

Az elsőfokú bíróság hosszasan és részletesen tárgyalta az ügyben. A felek fellebbezési tárgyalási magatartása alapján az ítélet tábla meggyőződött arról, hogy nehéz őket tényszerű, adatszerű közlésre bírni, az ügyben objektívnek tekinthető bizonyíték alig merült fel, a felek előadásait logikai következtetésekre alapították. Az elsőfokú bíróság a felek által indítványozott tanúmeghallgatásokat foganatosította, a rendelkezésére álló peradatokat a Pp. 206. §-a (1) bekezdésének megfelelően okszerűen, a logika szabályait megtartva mérlegelte, mérlegelésének szempontjait az ítélete indokolásában részletezte, az indokolási kötelezettségét az eljárási törvénynek megfelelően teljesítette. Az ítélet tábla osztja az elsőfokú bíróság mérlegelését, az általa megállapított tényállást a fellebbezéssel érintett körben és az arra alapított érdemi döntését törvényesnek és megalapozottnak ítélte. A fellebbezés nem eredményezhetett olyan tényállásváltozást, ami az alperesek marasztalása tőkeösszegének felemelését megalapozhatta volna.

A felek megállapodásainak írásbeli bizonyítéka nincs, a megállapodások megkötésekor tanúk nem voltak jelen. A felperes kizárólag az alperes szavahihetőségnek vizsgálata és logikai következtetés alapján kéri a közvetett bizonyítékok megalapozottságának megállapítását. Logikai következtetés azonban csak tények között lehetséges, csupán a bizonyítékok mérlegelésének módja, a tények, bizonyítékok hiányát nem pótolja. Közvetlen bizonyíték hiányában tényállás közvetett bizonyítékokra akkor alapítható, ha azok olyan zárt láncolatot alkotnak, amelyekből más logikai következtetés levonása kizárt, ami adott esetben nem áll fenn.

A felperes a keresetében megjelölt kölcsönszerződéseket tételesen bizonyítani nem tudta, maga mondta, hogy semmilyen közvetlen bizonyítéka nincs, s a perrendszerűen bizonyítható tényállás előadásával is adós maradt, nevezetesen, hogy a kölcsönnyújtások mikor, milyen helyszínen, milyen körülmények között zajlottak. A keresetlevél sorrendjét követve, így például az írásbeli keresetében a családi ékszerek kiváltására adott, az írásbeli keresetében 250.000 Ft-ban megjelölt kölcsönrel kapcsolatosan konkrét tényállást nem adott elő, a 13. sorszámu jegyzőkönyvben a kölcsönnyújtás időpontját 2005. augusztusában, összegét 270.000 Ft-ban, a 18. sorszám alatt a kölcsönnyújtás időpontját

2005. október 5-ében vagy 6-ában és összegét 250.000 Ft-ban határozza meg, s csupán ekkor állítja, hogy annak átadása az alperesek lakásán történt az alperesek együttes jelenlétében. A 30.000 és 20.000 Ft-os baráti kölcsönre semmilyen tényállást nem adott elő, és nem bizonyította, hogy a 4. pontban megjelölt 10.000 Ft-ot kölcsönként és nem ajándékként adta az alperes kislánya számára.

Tény, hogy az I. rendű alperes szavahihetősége megkérdőjelezhető, ami azonban önmagában a felperesi tényállítást alátámasztó bizonyítékként nem értékelhető. Az I. rendű alperes szavahihetőségének kétsége nem jelenti azt, hogy soha nem mondott a perben igazat, mint ahogy abból nem következik az sem, hogy a felperes mindig igazat mondott.

Így például az I. rendű alperes állította, a felperes tagadta, hogy a 400.000 Ft kölcsönt több részletben a **R.** Kft-nek nyújtotta volna, mint ahogy a felperes tagadta azt is, hogy tagként szándékozott volna belépni a kft-be. Ennek cáfolatául szolgál a felperes 2005. november 21-én kelt levele, amelyben 1-11. pontban kérdéseket tesz fel az I. rendű alperesnek és üzlettársának, **BJ** nak, amely kérdések olyan tárgykörűek, amelyek befolyásolhatják a kft-ben történő tulajdonszerzésével kapcsolatos döntését. E levelet az ítéltábla hitelesnek fogadta el, mivel az abban feltett kérdésekre mind az I. rendű alperes, mind **BJ** írásban válaszolt, s a felperes a bizonyítékok mérlegelésekor **BJ**t az ő tényállítását alátámasztó tanúként kérte figyelembe venni, következésképpen az ő írásbeli válasza a csatolt felperesi levél valóságát tanúsítja. E levél 11. pontjában pedig a felperes azt a kérdést tette fel, hogy „az általam a kft-nek a m-i **R** től megvásárolni szándékozott ingatlannal kapcsolatos költségekre adott 400.000 Ft-ot mikor és hogyan szándékoztok visszaadni?” (9/12.)

Ebből következően a keresetlevél 5. pontjában állított 100.000 Ft-os, a bécsi úthoz nyújtott kölcsön is a **R.** Kft-nek nyújtott kölcsön része, a felperes a saját előadása szerint is az utazásra 2005. október 10-e környékén került sor, amikor is az I. rendű alperes és **BJ** a m-i ingatlana megvétele ügyében felkereste **RI** t. Az 59/F/25/II. szám alatt is már csatolta a fellebbezéséhez is mellékelte azon, az I. rendű alperes állítása szerint a felperes által jogtalanul birtokolt, az I. rendű alperes kézírásával készült aláírás, dátum és nyugtázást hiányoló feljegyzést, melyben kétségtelenül olvasható „Ausztiai út - Gabi bácsinak nincs törlesztve - 100.000 Ft”, ami a csatolt irat felsorolt alaki és tartalmi hiányossága és rendeltetése ismerete hiányában a felperes 2005. november 21-én kelt levelének tartalmára is figyelemmel egyébként sem lenne alkalmas a kölcsön magánjellegének bizonyítására. Az itt elemzett bizonyítékok alapján az ítéltábla - az elsőfokú ítéleti tényállást kiegészítve - az I. rendű alperes hitelesnek tekinthető okirattal is alátámasztott azon tényállítását fogadta el valószínűnek, hogy a felperes a **R.** Kft-nek nyújtott 400.000 Ft kölcsönt, s azt nem bizonyította, hogy ezen felül ugyanilyen összegben az I. rendű alperesnek magánkölcsönt is nyújtott volna. A kft-nek nyújtott kölcsönt pedig az I. rendű alperestől nem követelheti, ennél fogva közömbös az, hogy az I. rendű alperes által 143/5/I. sorszám alatt a **R.** Kft. és a felperes elszámolásáról csatolt, 2005. november 21-i szóbeli megállapodásról készült azon irat alakilag és tartalmában valóságos-e, hogy a kft. a 400.000 Ft-ot a felperesnek visszafizette-e.

KL 2005. november 9-én írásbeli, az I. rendű alperesnek adott nyilatkozatban ismerte el, hogy a végrehajtás alatt álló követelése kiegyenlítéseként, a végrehajtási költséget is

beleértve az I. rendű alperestől 310.000 Ft-ot kapott, és tanúként vallotta, hogy a pénz átvételekor annak eredetéről tudomása nem volt. A felperestől utólagosan szerzett azon értesülése, hogy az I. rendű alperes a felperestől kölcsönkapott pénzből fizette őt ki, a felperesi tényállítás alátámasztására alkalmatlan. A felperes az e célra nyújtott kölcsön összegét egyébként a 2006. január 31-i levelében 480.000 Ft-ban, a keresetében már 500.000 Ft-ban határozza meg, s azon tényállítása, hogy az I. rendű alperes a végrehajtási eljárásban a megfizetendő tartozása összegét alkuval csökkenthette volna, s ezért tér el a megfizetett tartozás és a kölcsön összege, minden jogi alapot nélkülöz és teljesen hiteltelen.

A keresetlevél 7. pontjába beállított, **TG.** üzlettárs kifizetésére nyújtott 150.000 Ft-os kölcsönrel kapcsolatosan a felperes semmilyen perrendszerűen bizonyítható tényelőadással nem élt, és nem szolgáltatott bizonyítékot a keresetlevél 8. és 9. pontjában megjelölt magánkölcsönök igazolására sem. A 2006. január 31-én kelt levelében a ... Bank Hungary követelésének kiegyenlítésére nyújtott kölcsönt a keresetlevelével szemben még 580.000 Ft-ban, a ... Rt. követelésének kiegyenlítésére még 330.000 Ft-ban határozta meg. A 18. sorszámú jegyzőkönyvben ez utóbbival kapcsolatosan azt állította, hogy 2005. november 10-én együtt fizettek be az I. rendű alperessel a **W** tartozásának kiegyenlítésére 330.000 Ft-ot, majd ezt követően kért és kapott az I. rendű alperes 2005. november 23-án Budapesten tankolásra 10.000 Ft-ot és november 24-én - a cél megjelölése nélkül - 30.000 Ft-ot. A keresetbe beállított 370.000 Ft kölcsön összegének ez a részletezése teljesen különbözik a 9/a-d. pontok szerinti részletezéstől, így bizonyítékok hiányában még a felperes előadása sem szolgálhatna tényállási alapként. **BJ** és **BI** az I. rendű alperessel perben, haragos viszonyban áll, ennek ellenére egyikőjük vallomása sem igazolt magánkölcsönt, mindketten a cég tartozásairól, s a felperes által a cégnek nyújtott kölcsönről vallottak. **NG** tanú vallomása szerint a felperes megkérte őt, hogy járjon közbe néhány százezer forintos kölcsöne visszafizetése végett, a tanú vallomása sem alkalmas azonban a magánkölcsön tényének bizonyítására. Amikor ugyanis a tanú az I-II. rendű alpereseket a felperes kérésére kérdőre vonta, az I. rendű alperes azzal a magyarázattal szolgált, hogy közös bútórvásárlásra bocsátott rendelkezésére pénzt a felperes, amit 250.000 Ft erejéig az I. rendű alperes a perben is elismert, s ezt meghaladó összeget a felperes nem bizonyított, illetőleg a tanú a felperes néhány százezer forintos követelését a vállalkozás anyagi gondjaival állította párhuzamba, ami céges kölcsönre enged következtetni.

A **S** ba utazás a felperes előadása szerint is a szakértői megbízatása teljesítésével függött össze, a megbízója a **R.** Kft. volt, így az üzemanyagköltség a megbízási szerződés keretében tartozó elszámolás része lehet, az I. rendű alperessel szemben magánkölcsönként nem érvényesíthető.

Az ítéletábra tényként fogadta el a felperes azon hivatkozását, hogy az I. rendű alperes pénzügyei zavarosak voltak. A perben, így például a költségmentességi kérelmében az érdekei szerint hol vagyonosnak állította be magát, hol pedig nem. Így az ítéletábra számára nem kétséges, hogy a bizonyítottan az I. rendű alperes nevében megtörtént kifizetésekre, vásárlásokra fordított összeg eredetének vizsgálata sem szolgáltatott volna a felperes tényállítását alátámasztó bizonyítékot.

Hasonlóan nem vezethetett az elsőfokú ítélettől eltérő eredményre a bizonyítékok mérlegelése a bútorokat illetően sem. A bútórvásárlással kapcsolatosan a felek nyilatkozata

a kölcsönszerződésekhez hasonlóan egymásnak és önmaguknak is ellentmondó, és mindkét fél szavahihetősége megkérdőjelezhető. A felperes valamennyi, a keresetben felsorolt ingóságra tulajdonjogát állította azzal, hogy minden ingóságot a BÁV Zrt-től vásárolt. A tulajdonszerzését igazoló egyetlen okirat azonban - az általa egyébként vitatott - **KC**val kötött adásvételi szerződés, ami a felek közös tulajdonjogát bizonyítja, és a felperes nem igazolta, hogy a vételárat kizárólagosan maga viselte volna, mint ahogy a BÁV Zrt-től történő tulajdonszerzésre sem szolgáltatott bizonyítékot. **KC** tanúvallomásában megerősítette, hogy a vele kötött adásvételi szerződés tartalma valós, az ott felsorolt ingóságok a nagymamája hagyatékából származnak, s a 2005. december 8-i BÁV számlában felsorolt ingóságoknak ő volt a tényleges vevője. A felperes viszonya 2005. decemberében az I. rendű alperessel már megromlott, közöttük elszámolási viták zajlottak, teljesen irracionális és minden magyarázat nélküli, hogy a felperes, teljesítése minden objektív bizonyítékát mellőzve, vásárolt volna ezen vitás időszakban **KC** nevére kiállított számlával, és járult volna hozzá ahhoz, hogy a bútorokat a III. rendű alperes műhelyébe szállítsák, adott volna lehetőséget arra, hogy a bútorokkal az I. rendű alperes rendelkezessen. Az az állítása, hogy a BÁV-tól korábban vásárolt, nem lehet valós, a számla kiállításának időpontja ugyanis tény és a felek együttműködésének megszakadásának időszakára esik. Az I. rendű alperesnek volt olyan törekvése is, hogy a **KC**val kötött adásvételi szerződésnek a felperesre eső 250.000 Ft-os hányadát is céges kölcsönként tüntesse fel. Erre nézve 143. sorszám alatt a fellebbezési tárgyaláson a felperes által valóságában vitatott, 2005. november 21-ére keltezett írásbeli bizonyítékot is csatolt, ugyanakkor a keresetlevél mellékletét is képezi és a perben többször is csatolásra kerültek azon későbbi keltezésű céges jegyzőkönyvek és iratok, amelyek arra utalnak, hogy a felek között olyan tárgyalás volt, hogy a felperes 1.000.000 Ft-os törzstőke-emelés befizetésével a kft. tagjává válik, amelybe betudják a cégnek nyújtott 400.000 Ft-os kölcsönt is, majd ennek meghíúsulása esetében az I. rendű alperes a **R.** Kft. ügyvezetőjeként a perben mellékelte levélben a kft. által a felperes fiának lakásán végzett munkák díjának előlegeként javasolta a cégnek nyújtott 400.000 Ft beszámítását. Ha igaz lenne, hogy a felperesnek a bútorokhoz semmi köze nincs, az említett levelekben az I. rendű alperes miért követelt volna a felperestől milliós nagyságrendet meghaladó restaurálási költség megfizetését. Mindezeket az ítéletábra annak reprezentálására tartotta szükségesnek kiemelni, hogy a felek egyike sem szavahihető.

Az egyes tárgyak mind a felek előadásában, mind a tanúk vallomásaiban eltérő megnevezéssel szerepelnek, így biztonsággal a keresetlevélben felsorakoztatott tárgyak és a bizonyítási eljárásban előforduló tárgyak azonossága sem állítható.

Így például a keresetlevélben 1. tételes szám alatt 90.000 Ft-ban megjelölt ezüst piperedobozról egyáltalán nem állapítható meg, hogy az kié, és hol lehet. A 9/13. sorszám alatt csatolt BÁV számla és a BÁV-nak a bíróság megkeresésére adott nyilatkozata szerint **KC** 2005. december 8-án 16.000 Ft-ért vásárolt egy 118,4 gramm ezüst szelencét, ami **KC**nak a 9/15. sorszám alatt csatolt, tanúvallomásával is megerősített nyilatkozata szerint egy eklektikus ezüst szelence magyar, valószínűleg Habsburg címerrel. 59. sorszám alatt az I. rendű alperes azt állította, hogy azt ő vette, **HV** pedig azt tanúsította, hogy egy fekete bőr borítású, tetején egy ezüst lemez, Ybl Miklós név bevéséssel piperedobozt vittek be hozzá javításra, amit megjavítás nélkül a felperes és az I. rendű alperes együtt vitt el tőle (82. sorszám). Az 59. sorszámú jegyzőkönyvben **BI** azt tanúsította, hogy e dobozt az I.

rendű alperes anyja 80.000 Ft-ért adta el a ... körúton. Ugyanakkor **KL** állította, hogy az I. rendű alperestől egy ezüst szelencét vásárolt magyar címerrel, amit az I. rendű alperes eladott. A BÁV Zrt. 136. szám alatti válaszából megállapíthatóan az I. rendű alperes 2005. december 28-án 1 db ezüst szelence dohánytartót adott el a BÁV-nak, amelyért 10.000 Ft előleget kapott. A felperes 137. sorszámu nyilatkozata szerint a keresetlevél 1. tétele szám alatti piperedoboz azonos a **KL** által megjelölt piperedobozzal, amit a felperes anyja adott el, **BI** tanúvallomása szerint pedig a felperes anyja a **HV** által javítás nélkül visszaadott dobozt adta el. Az I. rendű alperes 139. sorszámu alatt pedig arra csatolt bizonyítékot, hogy **VZ**-től vásárolt egy Angliából behozott mahagóni bőrdobozt. Ezen peradatok alapján nemhogy a felperes tulajdonjogának megállapítása, de még a tárgy beazonosítása sem lehetséges.

A 2. tétele szám alatti angol szék az ítélet tábla megállapítása szerint a tabernákulumért cserébe kapott ingóság az I. rendű alperes nyilatkozata szerint, így a közös tulajdon része, ennek azonban az elszámolásra kihatása nincs, mivel az elsőfokú bíróság az 500.000 Ft-os vételár fele összegét a felperes javára elszámolta.

A 3. tétele szám alatt 280.000 Ft-os értékben szerepeltetett barokk intarziás kártyaasztal eredetére és beazonosítására alkalmas peradat sem áll rendelkezésre. 59. sorszámu alatt az I. rendű alperes a saját tulajdonszerzését állította, a felperes állította, hogy 2005. december 5-én ő vásárolta a bizományi áruháztól, **KL** tanúvallomásában állította, hogy azt ő vásárolta az I. rendű alperestől. Az I. rendű alperes 143. sorszámu alatt azt állította, és adásvételi szerződéssel bizonyította, hogy **VZ**-től vette, aki azt Angliából hozta be. E bizonyos kártyaasztal leírására a perben rendelkezésre álló adatok alapján is az állapítható meg, hogy legalább kettő volt belőle, egy összecsukható és egy nem összecsukható, egy sérült, illetve egy kopott. A felperes tulajdonszerzését igazoló számlát nem csatolt.

A 6. tétele szám alatt beállított ezüst 1/4 ütős óra és tálca 240.000 Ft értékben sem azonosítható be. A felperes állította, hogy azt ő vásárolta 2005. november 21-én 240.000 Ft-ért Budapesten, erre nézve azonban semmilyen bizonyítékot nem csatolt. Ellenben számlával bizonyított, hogy **KC** 2005. december 8-án a bizományi áruháztól vásárolt egy asztali oszlopos 1/4 ütős ezüst órát 135.000 Ft-ért, a 9/7/3 alatt csatolt írásbeli nyilatkozatában egy empir 1/4 ütős asztali ezüstözött bronzóra vásárlását tanúsítja 125.000 Ft-os vételáron, az alperes 59. sorszámu alatt **KC** tulajdonszerzését állítja, és 136. sorszámu alatt fellelhető igazolás szerint 2005. december 28. napján az I. rendű alperes egy 1/4 ütős biedermeier asztali órát értékesített, részére a beadás napján a BÁV 80.000 Ft-ot fizetett ki. Tehát sem érték, sem leírás alapján a keresetbe beállított ingóság nem azonosítható be. **BI** vallomásában azt tanúsította, hogy a Váci utca közelében egy bizományi kirakatában lévő két keretóra közül egyiket az I. rendű alperes a felperes tulajdonaként ismerte el, s a keretőrára a felperes tulajdonjogát az 5. tétele szám alatt az elsőfokú bíróság megállapította, így a 6. tétele szám alatti ingóság tulajdonjogára tanúvallomás sem áll rendelkezésre.

A 9. tétele szám alatti 350.000 Ft-tal beállított szekretert az I. rendű alperes állítása szerint **KC** vette (59. sorszámu), amit nevezett tanúvallomása és a BÁV számla is igazol, az ára azonban csak 40.000 Ft volt. A felperes által 75. sorszámu alatt csatolt, a korábbiakban már elemzett, tisztázatlan eredetű irat a tulajdonjoga bizonyítására nem alkalmas.

Ugyanez a megállapítás igaz a 12. sorszám alatt beállított komódra is. A 11. tételszám alatti ezüst gyertyatartó 200.000 Ft értékben történő megvásárlására a felperes semmilyen bizonyítékkal nem szolgált. Ellenben BÁV számlával és **KC** vallomásával is bizonyított, hogy nevezett tanú vásárolt a bizományi áruháztól 75.000 Ft-ért ezüst gyertyatartót.

A fentebb részletezettek szerint tehát az elsőfokú bíróság által a felperes javára figyelembe vett ingóságokon túl a keresetbe beállított további ingóságokra a felperes a tulajdonjogát nem bizonyította, az alperesek az elsőfokú ítélet jogerős kötelezését meghaladóan a felperes javára nem marasztalhatóak.

Az ítéletábra a kifejtett indokok alapján az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az I. rendű alperes a fellebbezési eljárásban jogi képviselő nélkül járt el, ezért javára költségviselésről rendelkezni nem kellett.

A felperes köteles az illeték-feljegyzési joga folytán előzetesen le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM. sz. rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 15. §-ának (1) és (3) bekezdései alapján az államnak utólag megtéríteni.

D e b r e c e n, 2010. január hó 7.

Dr. Csiki Péter sk. a tanács elnöke, Szabóné dr. Bélteky Erzsébet sk. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán sk. bíró

A kiadmány hitelül:
tiszttviselő